

vidensbabelige Begavelse, kæmpede hun tappert for Kvindesagen. Saaledes fortæller en Ven af hende, hvis Hjemmelsmand var George Eliot selv, at ved en af dennes Søndagsmodtagelser havde en ældre Herre, som Fru Kovalevsky ikke kendte, fremsat den Paastand: at Kvinden manglede den skabende Evne i videnskabelig Henseende. Fru Kovalevsky flammer da strax op og forsvarer, opmuntret af George Eliots Bifaldssmil, sit Køn saa glimrende, at alle erklærer hende for at være den sejrende i denne Tankeudveksling. Da hendes Modstander kort efter tog Afsked, spurgte Værtinden Fru Kovalevsky, om hun vidste, hvem det var, hun havde besejret, og nævnte til sin Gæsts Forfærdelse Navnet — Herbert Spencer.

I Sandhedens Interesse maa det tilføjes, at *Professor* Sonja Kovalevsky mere og mere hældede til Spencers Anskuelse: at Originalitet og skabende Evne paa det videnskabelige Omraade i Almindelighed ikke synes at tilhøre Kvinderne. Som særligt betydningsfuldt og lykkeligt for sin egen Udvikling plejede hun at paapege den Omstændighed, at hun tidligt kom til at koncentrere sig paa sit Særstudium og ikke først var nødt til at spille Tid og aandelige Kræfter paa en sløvende Examenslæsning. Og langt fra at dette gjorde hende ensidig, var det en medvirkende Aarsag til den Kraft, hvormed hun siden tilegnede sig al Kundskab. Hun følte en uophørlig Trang til at udvide sine Grænser, og hun kastede sig over disse ny Emner saa begærligt som Ild over Brænde.

I sin Egenskab af Russerinde havde hun ualmindelig let ved at lære Sprog; efter nogle Maaneders Forløb forstod hun Svensk saaledes, at hun med Fornøjelse læste skønlitterære Arbejder, og i den sidste Tid havde hun paa et Par Ugers Tid lært sig selv at læse Italiensk.

Med vaagen Interesse fulgte hun enhver betydelig Fremtoning paa Videnskabens og det sociale Spørgsmaals Omraade. Saaledes studerede hun en Vinter med største Iver videnskabelige Arbejder om Hypnotismen; men hun følte sig kun tilfredsstillet ved Indtryk paa første Haand, og efter at hun i Paris havde erhvervet sig disse, følte hun sig forpligtet til at fremsætte en Advarsel imod den altfor store Lettroenhed i denne Sag*).

*) En Række Artikler af hende herom, oversatte fra et russisk Tidsskrift, findes i Sv. Aftenblad 1870.